

Kül kašwakš siin meie maal weel mõnda penemad suggo wiljapuud; agga ühhel ei olle sedda tahtmist ja teisel ei olle jõudo ja kolmandamal ei olle sedda mõistust, ja nenda jääb ni mõnda teggemata ja järrele katsumata.

Kül tehhas mõnda iggal aeal

Ni sojal kui ka külmal maal,

Kaš meie siis keif teame,

Ehk keigist luggu peame,

On arwamata wahhe teal,

Siin sure laia ilma peal.

Ušsi hammuštamisest sui ja talwe aeal.

Sedda juhtub saggedaste, et ušsid sui aeal lomadele pahha teggewad ja neid hammuštawad siis, kui lomad wägga nende liggi tullewad ehk koggoni peale astuwad. Koera wisil ei jookse nemmad ühhegi loma peale.

Poom-õlli ja kange wenne tubbakaš on kõige parremad ušsi hammuštamise wasto, mis

meil kõige liggimalt ja oddawamalt kätte sada on. Kui õlliga saab märitud ja tubbaka leht peale pandud, siis annab pais järrele.

Ka juhtub sedda, et ušsid talwe aeal lomadele pahha teggewad, mis ma mitto korda ollen juhtunud näggema.

Nisuggune olli küünla ku 14. päwal 1868. Heinad todi soost tojo ja pandi lammašte lauda peale. Shto anti lammaštele neist heidest ja kõik lambad ollid terwed ja sõid neist ahneste. Hommiko läks perrenaene jälle heino andma ja leidiš, et üks lammas kõhho alt ja ka uddar, sure paiso sees olli ja uddara nahha sees kaš pišsukest, kui naaskli auko. Perrenaene tulli minno jure ja kaebas omma hädda. Ma mõistisin kohhe, et se ušsi tõ olli ja andsin nõu sedda hammuštud kohta poom-õlliga märida ja wenne tubbakast paiso peale panna. Kui naene nenda olli teinud, olli pais järrele annud ja lammas sai kolmandamal päwal terweks, agga ušsi ennast ei olnud mitte nähha. Nenda on minno ello aeal ja